

narkomaner har at opføre sig på den måde, vi synes de skal, nemlig ved at sørge for at komme til afvænnning så hurtigt som muligt og blive afvænnet, også støtter dem der, hvor de er, altså også med at stille heroin til rådighed ud fra nogle bestemte kriterier.

Så er der bare det lille problem, at vi i behandlingen af det her forslag taler meget om, at vi skal sikre de dårligst stillede narkomaner. Så kan man bare læse i bemærkningerne til lovforslaget og konstatere, at det gør vi sådan set ikke. For blandt de 600, som er i den målgruppe, som skitseres her, er der 200, som man ikke forventer kan benytte sig af ordningen, fordi de er så svage, at de ikke kan leve op til de krav, man stiller, for at få adgang til det her narkotika. Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at når man efter mange års tilløb har taget sig sammen til at lave en ordning, som handler om, at man vil hjælpe de svageste narkomaner, så indretter man den sådan, at de allersvageste ikke kan nyde godt af den. Det synes jeg er en dårlig ting.

Jeg ved godt, at det for mange har været svært at acceptere det med, at narkomanerne skulle have udleveret narkotika, når man nu går ind for, at de skal være stoffri. Jeg ved også godt, at det kan være et svært skridt at tage at medvirke til at stille lokaler til rådighed, sådan at narkomaner kan indtage deres stof under nogenlunde organiserede former. Men jeg tror bare, vi bliver nødt til at erkende, at hvis ikke vi gør det og gør det på en ubureaukratisk måde, så får vi ikke fat i de sidste 200, og hvis ikke vi får fat i de sidste 200, vil vi stadig væk stå med nogle meget, meget store og meget, meget ubehagelige problemer, som er skrækkelig ubehagelige for de mennesker, det rammer konkret, men som jo også er ubehagelige for vores samfund som helhed, nemlig at vi ikke er i stand til at løfte den opgave.

Så jeg håber på, at vi i forlængelse af det her forslag kan komme så langt, at vi kan fjerne berøringsangsten for det, som vi kalder for fixerum – men som vi sikkert skal kalde sundhedsrum for at overskride denne berøringsangst hos folk – så vi kan komme med et tilbud, der også når de 200 dårligst stillede.

Så vil jeg bare til allersidst om fordelingen på de enkelte kommuner sige: Jeg tror, det er vigtigt – det skal bare være min opfordring til dem, der kommer til at forhandle det – at man ser på de konkrete behov i kommunerne, for der findes også små kommuner, som har narkomaner, som har meget, meget store problemer, og for de små

kommuner kan ganske få narkomaner med store problemer være en meget, meget stor økonomisk belastning. Derfor skal man altså ikke tro, at de alle sammen er taget til storbyerne, de findes også ude på landet, skulle jeg hilse og sige.

Kl. 11:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en enkelt kort bemærkning fra fru Karin Nødgaard.

Kl. 11:41

Karin Nødgaard (DF):

Jeg forstår godt ordførerens argumenter i forbindelse med de 200 personer, som man måske ikke lige får fat på. Men jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren, om han kan komme med nogle forslag til, hvordan vi så skal få fat på dem, for jeg har det lidt svært med det sidste, som ordføreren sagde om narko. Er det noget med, at det er staten, som skal stå for at udlevere narkoen til narkomanerne, eller hvordan er det? Jeg synes, at det meget vigtigt, når man nu gerne vil have fat i den sidste gruppe, som vi nok alle sammen er meget interesseret i, at man så også kommer med nogle forslag til, hvordan det så gøres.

Kl. 11:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:42

Per Clausen (EL):

Det er klart, at man kan gøre to ting, og man skal efter min mening gøre begge dele, men man kunne selvfølgelig godt nøjes med at gøre en af delene. Det ene er at sikre, at indtagelsen af narkotika kan ske under sundhedsmæssigt forsvarlige forhold. Det er det, som vi kalder sundhedsrum. Det andet, man kunne gøre, var, at man faktisk også sørgede for, at de narkomaner, som helt åbenlyst var i en meget, meget dårlig tilstand, fik narkotika, uden at de behøvede at prostituere sig eller på anden vis kriminalisere sig. Det er klart, at man kan gøre begge dele eller kan gøre en af delene. Hvis man kun vil gøre en af delene, vil det alligevel være et enormt fremskridt.

Kl. 11:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Karin Nødgaard for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:42

Karin Nødgaard (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren om, hvordan man får fat på den restgruppe på omkring 200 narkomaner, for nogle af dem kunne jo godt, som ordføreren selv var inde på, bo